

Esquerra, Republicana, de Catalunya

Dissabte que ve Esquerra Republicana de Catalunya celebrarà el seu 26è Congrés Nacional. El Congrés anterior, el del 2008, va quedar marcat pel debat intern i unes divisions que van erosionar el partit i que acabarien comportant alguns trencaments. Encara que el gruix de la formació va abonar i compartir el discurs inequívocament d'esquerres i d'inspiració carotiana, la imatge pública de la formació va quedar perillosament exposada a un tòpic (fonamentat) i a un risc (evident). El tòpic: la inclinació caïnita. El risc: si el PSC no evidenciava una devoció catalanista més gran, el pacte del govern de coalició d'esquerres seria difícil de justificar –en plena crisi del pensament d'esquerres– davant d'un electorat d'ideari preferentment bastit en clau nacional.

El Congrés arriba ara amb un clima previ ben diferent. Amb les ferides cicatritzant-se i la sensació d'haver afrontat de manera diligent, transparent i efectiva la renovació exigida per tancar un cicle exhaurit. I amb la convicció que la dinàmica interna, més que no pas les decisions polítiques adoptades, ha estat la causa principal d'un seguit de resultats electorals negatius. Des d'una perspectiva històrica, el balanç d'ERC durant aquests darrers anys ha de ser prou positiu: s'han millorat com mai abans les polítiques socials a Catalunya; s'ha fet evident la incapacitat de l'Estat d'evolucionar cap al reconeixement de la pluralitat, i el sobiranisme ha crescut considerablement i ha desplaçat l'autonomisme com a eix hegemònic dins del catalanisme. Amb el suport electoral assolit era difícil anar gaire més enllà.

El 26è Congrés és l'oportunitat de plantejar una nova agenda política marcada per la insistència en l'eixamplament de les bases socials del catalanisme, estimulants la incorporació de persones procedents del cicle migratori de la globalització. I per dos pilars ja ineludibles: el programa de transformació del model econòmic, que inclogui les mesures correctores dels principals factors locals desencadenants de la crisi, i l'estratègia per a la construcció de l'estat propi.

Des de quina perspectiva ERC ha d'abordar aquests objectius? Em sembla que des de la fidelitat als principis originaris de la formació. La denominació fundacional del partit no va ser pas atzarosa ni responia a criteris de màrqueting electoral. Tenia voluntat descriptiva: esquerra, republicana, de Catalunya. Volia facilitar el reconeixement i la identificació.

ERC ha estat i és *un partit d'esquerres*. De gent d'extracció popular (proletària, pagesa, menestral,

J.M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

treballadora) amb l'adhesió d'empresadors i empresaris d'ideologia progressista, professionals, artistes i intel·lectuals. La condició de partit d'esquerres ha estat i és el fonament constitutiu de la seva visió del món i del país, el punt de partida de la seva concepció política. Amb la justícia social com a clau inspiradora i com a prioritat política. La voluntat de justícia és el punt de partida de l'ideari d'ERC. L'accés igualitari als beneficis del progrés és l'horitzó proposat i volgut.

Ser d'esquerres determina el nucli ètic d'ERC, li dona sentit, expressa la vocació de servir la gent senzilla i humil: de cadascú segons les seves capacitats, per a cadascú segons les seves necessitats.

ERC ha estat i és *un partit republicà*. El republicanisme expressa l'adscripció al racionalisme i al humanisme il·lustrat que, a banda de la justícia social, troba en la defensa de la llibertat (dels individus i dels pobles), de la igualtat de drets i de la solidaritat (fraternitat) els principis orientadors del model social que vol construir. La gent d'ERC vol modificar l'ordre social establert perquè s'indigna davant de la desigualtat, l'acumulació de la riquesa en poques mans, el predomini de la violència i la imposició per damunt de la cooperació. Defensors de la participació política, estem convençuts de la capacitat transformadora de l'acció col·lectiva democràtica adreçada al gaudi compartit dels beneficis del progrés.

La gent d'ERC concepem i volem la nació cultural sencera –els Països Catalans–, tot i que sabem que només podrà tenir expressió política completa amb l'assumpció democràtica de cadascuna de les parts. Treballem en i amb totes aquestes parts, però no podem ignorar o substituir la voluntat expressa dels seus pobles. Només hi haurà projecte compartit si cada part ho vol. El seu dret a decidir és equivalent al nostre. La seva sobirania, també.

Som demòcrates i pacifistes. No deslliguem els objectius polítics dels procediments utilitzats per a la seva obtenció. Catalunya és el nostre immediat espai històric de referència, susceptible d'esdevenir la plataforma d'un nou reconegut subjecte polític europeu. Amb la voluntat de construir una societat avançada, cohesionada i equilibrada, justa i democràtica, culta i oberta, compromesa amb el respecte a la diversitat i la pluralitat de valors. Una nova mena de nació global que trobi els instruments jurídics i institucionals més adequats per garantir la seva sobirania, la seva plena capacitat de decidir, al mateix nivell que les altres nacions i pobles d'Europa. Per això, doncs, *també som independentistes*.

El Congrés d'ERC arriba amb les ferides cicatritzant-se i la sensació d'haver afrontat de manera diligent, transparent i efectiva la renovació exigida per tancar un cicle exhaurit

Aquests darrers anys, el sobiranisme ha crescut considerablement i ha desplaçat l'autonomisme com a eix hegemònic dins del catalanisme